

LÁSZLÓFFY CSABA

A legenda ára

*Faust talán azért dobta piacra a lelkét,
hogy megszabaduljon a földtől.*

Könnyű préda az éjben szétszórta s aszalódván,
elmaszátolva mosoly s született báj torz ajakon.
Álmodban üde lánykakezű párkák kipirulva
sorsfonalat szőnek, még szólj oda álmosan, ébren;
bár mindegy már: puszta valóság sokkol-e? álom?
Gyarló porszemek, így is, úgy is kurta gyönyör csak
ócska fa ládafiában (fogsz ugye még vezekelni
oltárán a lemeztelenített büntudatodnak?);
s hogyha netán egy újabb kis-jégkorszakot élünk,
nincs hova mentsd magad Istened átka, szeszélye elől már.
Zöld epenyáltól sűrű, összekevert köpeted majd
hátrafelé röpül, angyali fényben elúszva, süvítő
patkányként, míg lábad alól elrúgod a partot;
mint tenger-nagy-öregségével tette Faust is.

„Feketelyuk”-elégia

Ócska trükk: bűsz erőművész-póz – avagy épp
kisfiús pofikával az ártatlant játszva.
Ha minden lendület erőltetett (hiába!),
számárvezetővel sem lehet semmiképp
egyenes és összefüggő vonalba rántva
visszatéríteni (hova?) vagy némiképp
megismételni sorsomat. A hű ígék
elpártoltak tőlem. Hülyére kiabálja
magát a csökött - a túl lezser? – ÉN (na és!) –
mint „modern klasszikusok” reprodukcióját
bámulom magam; a Neander-völgyi ész
bár átütne a zsigereken: ezt gondolják
a gének (vagy csak ez a „hamiskulcs-énekyi”
torokkaparászás). Feketelyuk, más semmi.

A testen kívül ami még megváltható

„Óshona lappang a szittyós laposba”
ILLYÉS GYULA: DŰLŐ-ÚT

Az élveboncolás kockázata!
Kétségtelen, hogy sokba kerül nekünk
az idegrendszer működésének
nyomon követése.

A vétek befele nő, a gyűlölet kifelé
török – nem érdem, legfeljebb érem.
A test ruganyos marad a kéjkeresésben
(s ami átúszik a hegyek fölött, az óceánok
mélyén koporsókopogtatás után is
– nem csak az öregedésig – a vérben).

Mélységek

Hüvelykujjaddal hátramutatsz,
majd az aszfalttrágyába nyomod;
mind mélyebbre, mélyebbre.

Ez nem okoz különösebb fájdalmat.
Az ujj, a kéz hagyján – nem, mint a
megnyomorított agy a fejben, mely a képzel
magasságokból minduntalan alábukik.

El-elszunnyadva érzed, látod, amint
deresedő lényed fölött lebeg a semmi.
S a másik, előremutató mélység! –
A hulladéktároló bugyra felé mutatsz.

Van-e fogalmatok róla, hogy rostról
rostra miből hízunk, gyarapodunk?

Könyvelés-kísérlet jövőre

A könyveket a pincéből felhozni;
levinni a sánta biliárdasztalt.
Adóssággal tele a lyukas zokni.
Járt utaktól kiürítve az aszfalt.

A maradék váz szonettje

19

A bomlás rajtad kívül, s benned is,
hegedűtokban hangtalan, hamis
feszültség, félsz; a szisszenet előtt
torkot rontó, fojtogató erőik.
Minden, mi birtokodban volt, a kincs:
hová tűnt hirtelen és hol a nincs?
Egy jégkocka ép fogaid között,
s a vétlen gesztus, ha megütközött
ösztönösen (alig pár pillanat)
két serkentő vagy morbid akarat.
Felforrósodván, majd fagypontra alatt
a felszín kényes borzongása csak.
S holmi maradék váz; míg szétesik,
már csak a tudat – a múlt vétkezik.

